Európai Parlament
2019-2024

Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság

2023/2087(INI)

13.6.2023

JELENTÉSTERVEZET

az Európai Parlamentnek az Európai Unió és a Mauritániai Iszlám Köztársaság közötti, az Európai Határ- és Partvédelmi Ügynökség (Frontex) által a Mauritániai Iszlám Köztársaságban végzett műveleti tevékenységekkel kapcsolatos, jogállásról szóló megállapodásra irányuló tárgyalásokra vonatkozó ajánlásáról
(2023/2087(INI))

Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság

Előadó: Tineke Strik

A társbizottsági vélemény előadója az eljárási szabályzat 57. cikkének megfelelően:
Jan-Christoph Oetjen, Külügyi Bizottság

PR_INI_AgreementRecomm

TARTALOM

Oldal

AZ EURÓPAI PARLAMENT AJÁNLÁSÁRA IRÁNYULÓ JAVASLAT 3

INDOKOLÁS 8

AZ EURÓPAI PARLAMENT AJÁNLÁSÁRA IRÁNYULÓ JAVASLAT

az Európai Unió és a Mauritániai Iszlám Köztársaság közötti, az Európai Határ- és Partvédelmi Ügynökség által a Mauritániai Iszlám Köztársaságban végzett műveleti tevékenységekkel kapcsolatos, jogállásról szóló megállapodásra irányuló tárgyalásokról (2023/2087(INI))

Az Európai Parlament,

– tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 218. cikkére,

– tekintettel az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatára (1948),

– tekintettel az 1951-es Genfi Egyezményre és annak kiegészítő jegyzőkönyvére,

– tekintettel az ENSZ tengerjogi egyezménye V. részének „Veszélyhelyzetek: kötelezettségek és eljárások” című 33. rendelkezésére,

– tekintettel a tengeri felkutatásról és mentésről szóló nemzetközi egyezmény (SAR-egyezmény) operatív eljárásokról szóló 5. fejezetére,

– tekintettel az „Életbiztonság a tengeren” tárgyú nemzetközi egyezményre,

– tekintettel az 1953. szeptember 3-i, az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményre (emberi jogok európai egyezménye),

– tekintettel az Európai Unió Alapjogi Chartájára (a továbbiakban: a Charta),

– tekintettel az EUMSZ-re és különösen annak 77. cikke (2) bekezdésének b) és d) pontjára, 79. cikke (2) bekezdésének c) pontjára, valamint 218. cikkének (3) és (4) bekezdésére,

– tekintettel az Európai Határ- és Parti Őrségről, valamint az 1052/2013/EU és az (EU) 2016/1624 rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2019. november 13-i (EU) 2019/1896 európai parlamenti és tanácsi rendeletre[1],

– tekintettel az Európai Tanács 2023. február 9-i következtetéseire,

– tekintettel az Európai Unió és a Mauritániai Iszlám Köztársaság közötti, az Európai Határ- és Partvédelmi Ügynökség által a Mauritániai Iszlám Köztársaság területén végzett műveleti tevékenységekkel kapcsolatos, jogállásról szóló megállapodásra irányuló tárgyalások megkezdésére való felhatalmazásról szóló, 2022. július 4-i (EU) 2022/1168 tanácsi határozatra[2],

– tekintettel az Európai Határ- és Parti Őrségről, valamint az 1052/2013/EU és az (EU) 2016/1624 rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2019. november 13-i (EU)

[1] HL L 295., 2019.11.14., 1. o.
[2] HL L 181., 2022.7.7., 18. o.

2019/1896 európai parlamenti és tanácsi rendeletben említett, jogállásról szóló megállapodásmintáról szóló, 2021. december 21-i bizottsági közleményre,

– tekintettel az emberi jogok védelméről és az EU külső migrációs politikájáról szóló, 2021. május 19-i állásfoglalására[3],

– tekintettel az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság keretében működő Frontex ellenőrző munkacsoport által készített, az alapvető jogok Frontex általi állítólagos megsértésével kapcsolatos tényfeltáró vizsgálatról szóló, 2021. július 14-i jelentésre és annak ajánlásaira,

– tekintettel eljárási szabályzata 114. cikkének (4) bekezdésére és 54. cikkére,

– tekintettel a Külügyi Bizottság Emberi Jogi Albizottságának véleményére,

– tekintettel az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság jelentésére (A9-0000/2023),

A. mivel az (EU) 2019/1896 rendelet 73. cikkének (3) bekezdése szerint az EUMSZ 218. cikke alapján az Uniónak jogállásról szóló megállapodást kell kötnie a harmadik országgal, amennyiben szükség van a készenléti alakulat keretébe tartozó határigazgatási csapatok bevetésére az adott harmadik országban, ahol a csapatok tagjai végrehajtási hatásköröket fognak gyakorolni;

B. mivel az (EU) 2019/1896 rendelet 73. cikkének (2) bekezdése szerint harmadik országok hatóságaival folytatott együttműködés során az Ügynökség – többek között az alapvető jogok és a személyes adatok védelmének és a visszaküldés tilalmának elve, az önkényes őrizetbe vétel tilalma, valamint a kínzás és embertelen vagy megalázó bánásmód vagy büntetés tilalma vonatkozásában is – az Unió külügyi politikájának keretében jár el;

C. mivel az (EU) 2019/1896 rendelet szerint amennyiben a Bizottság azt ajánlja a Tanácsnak, hogy engedélyezze számára harmadik országgal egy jogállásra vonatkozó megállapodás megkötését, a Bizottságnak értékelnie kell a jogállásról szóló megállapodás által lefedett területekkel kapcsolatosan az alapvető jogok helyzetét; mivel ilyen értékelést még nem végeztek;

D. mivel a jogállásról szóló megállapodásminta szerint:

- a Frontex csoport tagjai általában csak az adott ország határigazgatási hatóságainak utasításai alapján és jelenlétében végezhetnek feladatokat és gyakorolhatnak hatásköröket a harmadik ország területén, és be kell tartaniuk a harmadik ország törvényeit és rendeleteit, valamint az alkalmazandó uniós és nemzetközi jogot; mivel a harmadik ország hatóságai csak az operatív tervnek megfelelő utasításokat adhatnak a csoport tagjainak; mivel ez az egyetlen olyan műveleti keret, ahol az uniós személyzet harmadik állam parancsnoksága alatt működik;

- a Frontex csoport tagjai minden körülmények között mentességet élveznek a harmadik

[3] HL C 15., 2022.1.12., 70. o.

ország büntető joghatósága alól, és a harmadik országban vagy annak hatóságai semmilyen formában nem tartóztathatják le vagy vehetik őrizetbe őket; mivel a mentelmi jog felfüggesztése a csoporttag jogállásától függően az ügyvezető igazgató vagy a székhely szerinti tagállam mérlegelési jogkörébe tartozik;

E. mivel Mauritánia nem rendelkezik nemzeti menekültügyi jogrendszerrel; mivel az Egyesült Nemzetek Menekültügyi Főbiztosa (UNHCR) a hatóságokkal kötött memorandum alapján menekültigazolványok és -engedélyek kiállításával *de facto* védelmet biztosít; mivel a védelemre nem jogosultnak ítélt személyeket a hatóságok további eljárás nélkül, szervezetileg kitoloncolják; mivel ez olyan személyek kitoloncolását is magában foglalta, akiknek ügyét az UNHCR nem értékelte; mivel Mauritánia jelenlegi jogi kerete nem teszi lehetővé a nők és gyermekek, valamint az LMBTIQ+ személyek hatékony védelmét; mivel Mauritániában az azonos neműek közötti szexuális tevékenység illegális;

F. mivel a Mauritániában tartózkodó menekültek és migránsok folyamatosan az emberi jogok rendszerszintű és súlyos megsértésével és rossz bánásmóddal szembesülnek, ideértve a visszaküldést, az önkényes letartóztatásokat és fogva tartást, a (nemi alapú) erőszakot, beleértve a kínzást, a kizsákmányolást, a visszaélésszerű fogva tartási körülményeket, a zsarolást és a lopást, valamint a visszaélésszerű kollektív kiutasítást;

G. mivel Mauritánia csak 1981-ben törölte el hivatalosan a rabszolgaságot, és ezzel a világ utolsó országaként tette ezt meg; mivel a rabszolgatartást csak 2015 óta büntetik; mivel az ENSZ különmegbízottja 2022-ben arra a következtetésre jutott, hogy az ország jelentős lépéseket tett, de a rabszolgatartás és a rabszolgatartáshoz hasonló gyakorlatok, köztük a kényszermunka gyakorlata továbbra is aggodalomra ad okot, és mind a migránsokra, mind a mauritániai állampolgárokra hatással van;

1. mély aggodalmát fejezi ki az alapvető jogok mauritániai helyzete miatt, különösen a migránsok és menekültek tekintetében, és úgy véli, hogy a Frontex végrehajtási hatásköreinek Mauritániában való gyakorlása nagy kockázatot jelent az alapvető jogok vagy a nemzetközi védelmi kötelezettségek súlyos és valószínűleg tartós megsértésében való bűnrészességre;

2. úgy véli, hogy amennyiben a jogállásról szóló megállapodásminta nem foglalkozik a fent említett aggályokkal, az az alapvető jogok harmadik ország hatóságai és/vagy a Frontex kiküldött személyzete általi megsértése esetén az elszámoltathatóság hiányosságaihoz vezethet;

3. határozottan sürgeti a Bizottságot és az Ügynökséget az alábbiak vonatkozásában:

3.1. Európai Bizottság

a. építsen be kifejezett biztosítékokat, amelyek lehetővé teszik a kiküldött tisztviselők számára, hogy figyelmen kívül hagyják a harmadik ország hatóságai által kiadott olyan utasításokat, amelyek ellentmondanak az Ügynökség uniós és nemzetközi jogból eredő, alapvető jogokkal kapcsolatos kötelezettségeinek;

b. az arányosság elvével összhangban és az érintett személyek hatékony jogorvoslathoz való jogának biztosítása érdekében vizsgálja felül a kiküldött

tisztviselők nemzeti hatóságok általi büntetőjogi felelősségre vonás alóli mentességére vonatkozó jelenlegi rendelkezést;

c. az európai ombudsman ajánlásaival összhangban biztosítson megfelelő belső és külső mechanizmusokat a nem uniós polgárok számára, hogy panaszt nyújthassanak be az Ügynökséghez;

d. hozzon olyan rendelkezéseket, amelyek biztosítják, hogy a mauritániai hatóságok tiszteletben tartsák az alapvető jogokat a műveletek során, beleértve a jogsértések esetén az elszámoltathatóságot biztosító megfelelő lehetőségeket;

e. a harmadik országokkal a jogállásról szóló megállapodások megkötéséről szóló tárgyalások megkezdése előtt végezzen előzetes alapjogi hatásvizsgálatot, hogy teljes mértékben mérlegelhessék a lehetséges együttműködés hatásait, és tárgyalhassanak a szükséges biztosítékokról;

3.2. Frontex

a. tegye hivatalossá az alapjogi tiszt szerepét annak eldöntése során, hogy a jogállásról szóló megállapodás hatálya alá tartozó harmadik országban indítsanak-e közös műveletet, és tekintse kötelező erejűnek az alapjogi tiszt véleményét;

b. biztosítsa, hogy a Mauritánia területén végzett műveleteket meghatározó bármely operatív terv:

i. hivatalos mechanizmust biztosít a közvetlenül (vagy közvetetten) érintett, vagy közérdekből eljáró személyek – többek közt a harmadik országok állampolgárai – számára, hogy az Ügynökséghez panaszt nyújthassanak be a harmadik országban tartózkodó kiküldött személyzet intézkedéseivel kapcsolatban, és egyértelmű rendelkezéseket tartalmaz a panaszok benyújtását követő nyomon követésre és a végrehajtás eszközeire vonatkozóan;

ii. biztosítja a Frontex jelenlétét azokon a kritikus területeken, ahol a migránsok feltartóztatására valószínűleg sor kerül, és előirányozza, hogy az alapjogi tiszt és az alapjogi megfigyelők teljes körűen hozzáférhetnek az operatív területhez;

iii. a menedékjog biztosítása érdekében szoros együttműködésben zajlik az ENSZ Menekültügyi Főbiztosságával a mauritániai műveletek során;

c. fogadjon el iránymutatásokat a kiküldött személyzet mentelmi jogának kötelező felfüggesztéséről, meghatározva, hogy a harmadik ország hatóságai által benyújtott kérelmeket hogyan kell kezelni, valamint hathatós szerepet biztosítva az alapjogi tiszt számára; az állandó testületek tisztviselőinek bevetését ezen iránymutatásoktól tegye függővé;

d. tárja fel a lehetőségeket és hozzon létre olyan mechanizmusokat, amelyek révén az Ügynökség harmadik ország területén végzett tevékenysége által potenciálisan érintett személyek külső szervek – például az ombudsman, az Európai Unió Bírósága vagy valamely más szerv – útján hatékonyan kereshetnek jogorvoslatot;

e. a harmadik országokban végzett végrehajtó műveletek alapvető elemeként biztosítson alapjogi képzést a hatóságok számára, többek között a SAR-egyezményből fakadó kötelezettségek tekintetében, és dolgozzon a menekültügyi rendszer javításán;

°

° °

4. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az ajánlást a Tanácsnak, a Bizottságnak, az Európai Határ- és Partvédelmi Ügynökségnek, valamint Mauritánia kormányának.

INDOKOLÁS

Az (EU) 2019/1896 rendelet (a továbbiakban: a rendelet) hatálybalépése jelentősen kibővítette az Európai Határ- és Partvédelmi Ügynökség (Frontex) megbízatását, beleértve a harmadik országokban való munkavégzés lehetőségeit is. A rendelet felhatalmazza az Ügynökséget arra, hogy a rendeletben meghatározott feladatainak ellátásához szükséges mértékben személyzetet küldjön műveleti tevékenységek végzésére olyan harmadik ország területére, amely nem rendelkezik közös határokkal valamely uniós tagállammal.

A harmadik ország területén történő végrehajtási feladatok ellátásához szükséges jogi keret létrehozásához egy úgynevezett jogállásról szóló megállapodás megkötésére van szükség. Ez egy, az EU és a harmadik ország között az EUMSZ 218. cikke alapján létrejött nemzetközi megállapodást jelent. Eljárási szempontból a Tanács megbízza az Európai Bizottságot, hogy az EU nevében tárgyalásokat folytasson egy ilyen megállapodásról, míg a Bizottság e cikk értelmében köteles az Európai Parlamentet az eljárás minden szakaszában teljes körűen és haladéktalanul tájékoztatni. Az (EU) 2019/1896 rendelet 54. cikkének (5) bekezdésében foglaltaknak megfelelően az Európai Bizottság a COM(2021)829 közleményben meghatározott, úgynevezett „jogállásról szóló megállapodásminta” alapján fog tárgyalásokat folytatni. A tárgyalások lezárultával az Európai Parlamentet fel kell kérni, hogy szavazzon a tárgyalásokon kialakított megállapodásról, és a megállapodás hatályba lépése előtt adja hozzájárulását.

2022. július 4-én az (EU) 2022/1168 tanácsi határozat felhatalmazta a Bizottságot, hogy tárgyalásokat folytasson a Mauritániai Iszlám Köztársasággal a Frontex által Mauritánia területén végzett műveleti tevékenységekkel kapcsolatos, jogállásról szóló megállapodásról. Ezt a határozatot a tárgyalási irányelv kísérte, amelyben a Tanács kifejezte, hogy nem lát különösebb okot arra, hogy eltérjen a jogállásról szóló megállapodásmintától, ezért a Bizottságnak arra kell törekednie, hogy a tárgyalások során megőrizze annak lényegét. Ezzel egyidejűleg határozat született a Szenegáli Köztársasággal folytatott tárgyalások megkezdéséről is.

A Tanács 2023. február 9-i következtetéseiben a jogállásról szóló új és felülvizsgált megállapodásokra vonatkozó – többek között Szenegállal és Mauritániával folytatott – tárgyalások gyors lezárását sürgetve hangsúlyozta, hogy politikai támogatást nyújt a Frontex tevékenységének kihelyezésére irányuló erőfeszítésekhez.
A Mauritániával potenciálisan létrejövő jogállásról szóló megállapodás a Frontexet fennállása során először bízná meg azzal, hogy végrehajtási megbízást teljesítsen egy olyan harmadik ország területén, amely nem határos valamelyik uniós tagállammal, és földrajzilag sem tartozik Európához. Ez a lépés alapvetően más következményekkel járna, mint a jelenlegi jogállásról szóló megállapodások keretében végrehajtott intézkedések.

A Frontex jogállásáról szóló megállapodások jelenlegi aláíró országainak közös törekvése, hogy rövid távon az EU részévé váljanak, ami azt jelenti, hogy folyamatban van jogi kereteiknek az uniós vívmányokkal való összehangolása – többek között az alapvető jogok tekintetében. Ráadásul mindegyikük tagja az Európa Tanácsnak, így az emberi jogok európai egyezménye is kötelezi őket. Mauritániával ellentétben ezeket az országokat olyan keretek kötik, amelyek bizonyos mértékig segítik az uniós alapjogi normák védelmét.

Tekintettel arra, hogy a Frontex jogállásáról szóló megállapodás egy Európán kívüli harmadik országgal való megkötése jelentős következményekkel jár és precedenst teremt, az Európai Parlament úgy döntött, hogy a jogállásról szóló megállapodás tárgyalási folyamata során a – meglehetősen korlátozott – hozzájárulási eljáráson kívül szélesebb körű eljárást kezdeményez. Az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság – amely a Frontex ellenőrzéséért felel – úgy határozott, hogy már a tárgyalási szakaszban elkészíti ezt a saját kezdeményezésű jelentést azzal a céllal, hogy ajánlásokat fogalmazzon meg a Bizottság számára a tárgyalási folyamatra vonatkozóan. A jogállásról szóló megállapodás külső jellegére és emberi jogi vetületére tekintettel az emberi jogi bizottság (DROI) véleményt fog készíteni a jelentésről.

Ami az eljárást illeti, az előadó két árnyékelőadói ülést hívott össze, amelyekre a legfontosabb érdekelt feleket hívták meg, hogy ismertessék az üggyel kapcsolatos álláspontjukat. Az első találkozón az Európai Bizottság – mint tárgyaló fél –, valamint két, az emberi jogok és a nemzetközi jog területén jártas kutató vett részt. A második találkozón a Frontex ügyvezető igazgatója és az alapjogi tiszt egy képviselője vett részt. A mauritániai hatóságokat is meghívták, de azok nem vettek részt.

Az előadó álláspontja és megállapításai

A jelentéstervezet a jogállásról szóló megállapodásminta több olyan elemét is felvázolja, amelyek esetlegesen elszámoltathatósági hiányosságokat eredményezhetnek abban az esetben, ha ennek alapján születne megállapodás Mauritániával. Az előadó úgy véli, hogy a megállapodásminta mentelmi joggal kapcsolatos rendelkezései túlságosan széleskörűek, és a büntetlenség elősegítésének jelentős kockázatát hordozzák magukban. A büntetlenséghez az is hozzájárul, hogy az állandó testület tagjai ellen nem indulhat büntetőeljárás a saját tagállamukban. Bár a jogállásról szóló megállapodásminta értelmében az ügyvezető igazgatónak lehetősége lenne arra, hogy felfüggessze az egyes alkalmazottak mentelmi jogát, az előadó úgy véli, hogy ez az eljárás nem alkalmas a bírósági büntetőeljárás helyettesítésére, mivel ezt az eljárást – az eljárás pártatlanságának és semlegességének biztosítása érdekében – független, külső szervnek kellene lefolytatnia.

Az előadó továbbá azon a véleményen van, hogy mentelmi jogot lényegében csak a lehető legnagyobb óvatossággal és arányosan szabad nyújtani, figyelembe véve, hogy a mentelmi jog nagymértékben érinti egy ország szuverenitását, és annak lehetőségét, hogy az adott ország felelősségre vonja az egyéneket a területén elkövetett cselekményekért. Az előadó úgy véli, hogy a határigazgatási feladatok ellátása során a mentelmi jog szükségtelen és aránytalan. Az a tény, hogy a megállapodásminta értelmében a tisztviselők szolgálati fegyvert viselhetnek és erőszakot alkalmazhatnak, megerősíti a megfelelő felelősségre vonási mechanizmusok biztosításának fontosságát.

A megállapodásminta továbbá olyan parancsnoklási struktúrát irányoz elő, amelyben mauritániai tisztviselők adnának utasításokat a Frontex kiküldött munkatársainak. Ez olyan joghézagot teremt, amely bizonytalanságot okoz az Ügynökség jogi elszámoltathatóságát illetően a személyzete által a közös műveletek keretében végrehajtott intézkedések tekintetében, mivel az Ügynökség nem gyakorolna tényleges ellenőrzést a kiküldött személyzet tagjai felett. Ez különösen problematikus, mivel a mauritániai hatóságok és a Frontex eltérő jogi keretek között működnek. Az előadó úgy véli, hogy a Bizottság és a Frontex az eljárás során nem foglalkozott kellőképpen ezzel a kérdéssel.

A megállapodásminta másik hiányossága a korlátozott külső panasztételi lehetőségekkel kapcsolatos, különösen mivel a nem uniós polgároknak nincs lehetőségük arra, hogy az európai ombudsmanhoz forduljanak, valamint hogy az Európai Unió Bírósága (EUB) korlátozott joghatósággal rendelkezik a külső fellépések tekintetében. Következésképpen az Ügynökség és a Bizottság megvizsgálja, hogyan lehetne bővíteni ezeket a lehetőségeket, esetleg az Alapjogi Ügynökség (FRA) és az európai ombudsman bevonásával.

Mindezek fényében az előadó azt javasolja az Európai Bizottságnak, hogy a tárgyalások során komolyan foglalkozzon a fent említett hiányosságokkal, mielőtt az Európai Parlament jóváhagyását kérné a jogállásról szóló megállapodáshoz. Az előadó továbbá azt ajánlja a Bizottságnak, hogy haladéktalanul végezzen előzetes alapjogi hatásvizsgálatot, hogy ennek megállapításait is figyelembe vehesse. Ezt követően a jogállásról szóló megállapodás alapján történő tényleges együttműködés esetén a Bizottságnak független nyomon követést kell végeznie, összhangban az Európai Parlamentnek az emberi jogok védelméről és az EU külső migrációs politikájáról szóló, 2021 májusában elfogadott jelentésében foglalt ajánlásával.

A jogi hiányosságok mellett az előadó megállapította, hogy a Frontex mauritániai bevetése esetén az alapvető jogok mauritániai helyzete is aggodalomra adna okot. Törvényes menekültügyi rendszer hiányában az Egyesült Nemzetek Menekültügyi Főbiztossága (UNHCR) határozza meg a menedékjogra való jogosultságot. A menedékjogra nem jogosultnak ítélt személyeket azonban a hatóságok további eljárás nélkül kitoloncolják Maliba és Szenegálba. Továbbá gyakorlati problémák állnak fenn azzal kapcsolatban, hogy az UNHCR kapcsolatba léphessen az elfogott személyekkel, ami védelemre szoruló személyek kitoloncolásának kockázatát hordozza magában. A migránsok és menekültek számos egyéb problémával is szembesülnek, amelyek az emberi jogok súlyos megsértésével és a rossz bánásmóddal kapcsolatosak, mint például a visszaküldés, az önkényes letartóztatások, a kínzás, a fogva tartás, a (nemi alapú) erőszak, a kizsákmányolás és a saría által előírt büntetések alkalmazása, amelyek az EU-ban illegálisak. A Frontex Mauritániában és a mauritániai hatóságok irányítása alatt végzett műveletei ezért jelentős kockázatot hordozhatnak arra nézve, hogy a kiküldött személyzet érintetté válik ezekben a jogsértésekben.

Az előadó azt ajánlja, hogy a Frontex alaposan fontolja meg a Parlament ajánlásait, és szorosan működjön együtt az alapjogi tiszttel a jelentésben feltárt kérdések kezelése és annak biztosítása érdekében, hogy a szervezet eleget tegyen az alapvető jogokkal kapcsolatos kötelezettségeinek. Az előadó továbbá nyomatékosan felkéri az Ügynökséget és az alapjogi tisztet, hogy alaposan vizsgálja meg, hogy a Frontex által Mauritánia területén végzett végrehajtási megbízatás teljesíthető-e úgy, hogy a szervezet közben teljes mértékben eleget tesz az uniós jogban rögzített alapjogi kötelezettségeinek.